

дяволити стрелнаха съ очи хубавия валець, който се очерви като момиче и наведе смутено клепачи надолу.

Чуденъ момъкъ бѣ фрѣзецътъ Ожие. Рѣцетъ му бѣха бѣли и тънки като на грѣцка княгиня, коситъ му, буйни и лъскави, падаха на красиви вълни връзъ гладкото чело. Кожата на лицето му бѣ нѣжна и прозрачна, сякашъ слънце не видѣла. Личеше, че въ знатенъ домъ бѣ израстналъ, за да има толкова изящни и благородни движения, за да бѣде тъй изкусенъ както въ ловъ съ соколи, тъй и въ свирене на лютня . . .

Чужденецъ . . .

Мария сви рамене, наведе лице, почна да рови снѣга съ края на камшика. Никога до тогава тя не бѣ мислила за женитба. И за пръвъ пѣтъ я сбзе уплаха за нейното бждаще. Какво я чакаше за напредъ? Кому щѣше да я даде царъ Борилъ? Щѣше ли да я попита дори?

Тя се усмихна. Махна съ рѣка, разтърси глава. Нека се опиташе само нѣкой да ѝ наложи съ сила волята си . . .

Отново екна пѣсенята:

Босо зайче на пѣртинка, дай Ладо ле!

Сегни, булне, подай прѣстенъ, дай Ладо ле!

— Сиракъ се падна на Марина! Баща ѝ има имоти и за него! — се изкискаха момитъ и погледнаха единствената дъщеря на богатия орѣжемайсторъ Ефтимъ.

Изредиха се една по една всички девойки. Въ далечината натегнаха мъгли, закриха цѣлото синьо стѣкло на небето, духна буенъ вѣтъръ. Всички побързаха да изтичатъ въ кѣщи, край пламтящото огнище, въ украсената съ еленови рога гостна. Събраха се на купъ около огъня, протѣгайки рѣце къмъ него. Приятна топлина прониза поизмръзналитъ имъ снаги. Нѣкои отъ тѣхъ се разтърчаха да помагатъ при слагането на трапезата, други натопаха въ пѣстро гледжосани чаши едри китки качунка, която овчари бѣха донесли отъ гората, останалитъ насѣдаха по мечешкитъ кожи, по шаренитъ дюшеци край стенитъ. Чакаха за обѣда да дойдатъ госпожа Теодора и царицата, съ много други гости.

Навѣнъ заситни снѣгъ на полегати прѣчици. Дебе-